

deltog i Verdenskrigen, forstaar de Vanskeligheder, som alle Forsoningsbestræbelser maa møde i de Lande, som blev ramt af Krigens Ulykker. Men stillet overfor de Farer, der i Øjeblikket truer Menneskeheden, kan vi ikke henfalde til Fatalisme; vi kan ikke opgive Haabet om, at det trods alt ved en yderste Anstrengelse vil være muligt at naa til en Forsoning mellem Landene. Jeg udtrykker Haabet om, at de Forhandlinger mellem de direkte interesserede Stater, som sandsynligvis vil følge efter dette Raadsmøde, maa betegne et vigtigt Skridt henimod den Forsoning, som alene kan skabe en varig Fred og give Folkene den Tryghedsfølelse, som de saa stærkt ønsker.

Den 19. Marts udviklede Hr. *von Ribbentrop* i Raadet den tyske Opfattelse gaaende ud paa, at Afsluttelsen af den fransk-russiske Pagt politisk helt havde forrykket Ligevægten i Europa, saaledes at Forudsætningerne for Locarnotraktaten var bristede. Han fremhævede dernæst, at den tyske Regering, samtidig med at den erklærede sig for løst fra sine Locarnoforpligtelser, havde fremsat konstruktive Forslag i Form af en europæisk Fredsplan.

Ved Afstemningen den 19. Marts vedtoges det ovennævnte fransk-belgiske Resolutionsudkast enstemmigt af Raadets Medlemmer, med Undtagelse af *Chiles* Repræsentant, der undlod at stemme, idet han var af den Mening, at Tysklands Besættelse af Rhinlandet vel var i Strid med Versailles-Traktaten, men at Raadet burde afæske Haag-Domstolen et Responsum vedrørende hele Striden om Locarno-Traktaten. Frankrigs og Belgiens Ja-Stemmer og Tysklands Nej-Stemme talte ikke med ved Beregningen af Enstemmigheden, jfr. foran.

Ved det lukkede Raadsmøde den 20. Marts omdeltes en af Locarno-Magterne udarbejdet »Hvidbog«. Denne omfattede 3 Dele: 1) en Række af de fire Locarnomagters Repræsentanter udarbejdede Erklæringer; 2) Udkast til en Resolution til Forelæggelse for Raadet; 3) Skrivelser, der tænktes sendt Belgien og Frankrig af England og Italien.

Den *polske* Udenrigsminister udtalte, at Locarnomagterne syntes at betragte Folkeforbundspagten blot som et Tillæg til Locarno-Traktaten. Han maatte tage ethvert Forbehold overfor »Hvidbogen«s Forslag. *Italiens* Repræsentant erklærede, at han vel havde deltaget i den tekniske Udarbejdelse af de foreliggende Aktstykker, men at han endnu ikke kendte sin Regerings Stilling til dem. Mr. *Eden* oplyste, at Dokumentets Omdeling ikke skulde opfattes saaledes, at der dermed var stillet noget Forslag til Raadsbeslutning; dette havde ingen tænkt sig endnu.

Efter at flere Raadsmedlemmer havde erklæret det for umuligt at indhente fornøden Instruktion i Løbet af et Par Dage, fremhævede *Danmarks* Repræsentant, at et Afsnit af »Hvidbogen« alene vedrørte Locarnomagterne, og følgelig kun var tilstillet Raadet til Efterretning. Det var imidlertid Dr. *Munchs* Indtryk, at der selv i Resolutionsudkastet var indføjede Problemer, som det efter Opfattelsen i et vist Antal Lande ikke tilkom Raadet at løse uden først at have forsøgt en almindelig Mægling i Overensstemmelse med Pagtens Regler. Paa Grund af Sagens Vigtighed maatte Udenrigsministeren først forhandle med den danske Regering, og ligeledes sætte sig i Forbindelse med Regeringerne i andre Lande, som Danmark plejede at være i Kontakt med, og som var Medlemmer af Folkeforbundet, men ikke repræsenterede i Raadet. Endelig udtalte Dr. *Munch* Ønskeligheden af, at Raadets Medlemmer, før de tog Bestemmelse, fik at vide, om der var nogen Sandsynlighed for, at »Hvidbogen«s Forslag vilde lette en Løsning af Konfliktten.

Det viste sig, at der ikke var Mulighed for Raadets Vedtagelse af »Hvidbogen«s Forslag. Det var en udbredt Opfattelse indenfor de i Raadet repræsenterede Ikke-Locarnomagter, at Raadet burde indskrænke sig til den allerede skete Konstatering af Tysklands Traktatbrud. Locarnomagternes Udkast til Raadsbeslutning gik nemlig bl. a. ud paa Nedsættelse af en Komité til at stille Forslag om hensigtsmæssige Skridt (»mesures pratiques à recommander aux membres de la Société des Nations«); herved var der tænkt paa Sanktioner af mildere Art. Det var imidlertid